

Отже, економіка знань – це економіка, що основана на використанні знань, а також їх створенні з метою розвитку інтелектуального потенціалу та використання високоінтелектуального людського капіталу. Розвиток економіки знань передбачає безперервне інвестування в людський капітал. Оскільки інформація та знання як якісно новий виробничий ресурс стають головним чинником економічного зростання, то розвиток управління якістю структурою капіталу в економіці знань є актуальним завданням для підприємств України.

Список використаних джерел:

1. Геєць В. М. Економіка знань та її перспективи для України. Наукова доповідь. / В. М. Геєця. – Київ : ІЕП НАНУ. – 2005. – 168 с.
2. Буняк Н. М. Економіка знань як нова форма соціально-економічного розвитку суспільства / Н. М. Буняк // Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія : Економічні науки. – 2012. – Вип. 32(1). – С. 59-62. – Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/Znpchdtu_2012_32\(1\)_15](http://nbuv.gov.ua/UJRN/Znpchdtu_2012_32(1)_15).
3. Маслак О. І. Економіка знань: еволюція наукових уявлень, складові та чинники формування в новітніх умовах / О. І. Маслак, В. К. Данилко, Н. Є. Гришко, К. О. Скрипнюк // Ефективна економіка. – 2020. – № 12. – Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=8457>
4. Рак Н. Є. Економіка знань: сутність та фактори управління знаннями / Н. Є. Рак // Регіональна економіка. – 2009. – № 3. – С. 224-232.
5. Геєць В. М. Социально-экономические трансформации при переходе к экономике знаний / В. М. Геєць // Социально-экономические проблемы информационного общества / под ред. д.э.н. Л.Г. Мельника. – Сумы: ИТД «Университетская книга». 2005. – 430 с. – С. 16-33.
6. Беккер Г. Человеческое поведение: экономический поход / Г.Беккер. – Москва : ГУ ВШЭ, 2003. – 644 с.
7. Квасній Л. Г. Розвиток економіки знань як безперервний процес інвестування у людський капітал / Л. Г. Квасній, О. Я. Щербан // Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку. – 2013. – № 767. – С. 206-211. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VNULPM_2013_767_31.

ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ КАТЕГОРІЇ ФІНАНСОВИЙ РЕЗУЛЬТАТ

Гавадзин Н. О., канд.екон.наук, доцент кафедри управління та адміністрування, Гринів С. В., магістр, ЗВО «Університет Короля Данила»

Дослідження сутності категорії фінансового результату активно проводяться науковцями та практиками. Адже в законодавчому полі України відсутнє чітке визначення поняття фінансовий результат, який є одним із найважливіших якісних показників діяльності підприємства.

Мета дослідження полягає в розкритті різних підходів до визначення категорії фінансового результату.

Економічний зміст фінансових результатів висвітлювався різними економічними школами: меркантилістичною, фізіократичною, класичною, неокласичною, інституціоналістичною, теорією трудового доходу, марксистською [1].

Першою економічною школою, яка спробувала дати визначення категорії фінансового результату була школа меркантилістів, яка стверджувала, що прибуток, створюється в сфері кругообігу і виникає за рахунок різниці між ціною товарів та їх вартістю.

Школа фізіократів вважала формою фінансового результату природну родючість землі, за рахунок якої відбувається зростання та накопичення багатства, не розглядаючи при цьому створення прибутку у сфері промисловості.

Класична економічна школа розглядала прибуток, як особливу категорію фінансових результатів, та пов'язувала його процесом накопичення капіталу та факторами багатства суспільства.

Неокласична школа, базуючись на результатах класичної школи, формує фінансовий результат за рахунок капіталу, нехтуючи при цьому такі фактори як земля і праці. З іншого боку трактування фінансового результату формувалось як комплексний дохід усіх задіяних виробничих факторів.

Представники інституціоналістичної школи фінансовий результат формують під впливом різних суспільних неекономічних інститутів, таких як науково-технічний прогрес, держава, соціальні групи, профспілки та ін.

Школа теорії трудового доходу трактує фінансовий результат як прибуток що одержує підприємець поряд із заробітною платою працівників, тобто прибуток становить оплату підприємницької функції.

Марксистська школа, представником якої був К. Маркс, вважала що основним джерелом фінансових результатів є додатковий продукт, який створюється у процесі виробництва та реалізується в сфері обігу.

Серед сучасних науковців дослідженню поняття фінансового результату присвятили свої праці Ф. Ф. Бутинець, А. Г. Загородній і Г. Л. Вознюк, С. Л. Лондар, О. В. Тимошенко, А. Д. Мочерний, М. С. Пушкар, Н. М. Ткаченко, та інші.

За результатами проведених досліджень трактування дефініції «фінансові результати» різними авторами визначено такі підходи [2]:

- 1) трактування фінансового результату як критерію (ознаки) якісної характеристики фінансово-господарської діяльності підприємства;
- 2) визначення фінансового результату як підсумку (результату) підсумку (результату) процесу реалізації;
- 3) подання фінансового результату як приріст (зменшення) капіталу підприємства.

В підсумку аналіз підходів визначення економічної сутності фінансових дозволяє узагальнити: фінансовий результат це порівняння доходів і витрат усіх видів діяльності підприємства, результатом чого може бути отримано прибуток або збиток, що приводить до зміни власного капіталу (збільшення або зменшення).

Широке використання поняття фінансовий результат в бухгалтерському обліку почалося з 2000 року з введенням в дію Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій [3] та інструкції до його використання [4], в якому передбачено

рахунок «Фінансові результати» для обліку і узагальнення інформації про результати діяльності підприємства. До цього часу бухгалтери не оперували поняттям фінансовий результат, а результат діяльності визначали як алгебраїчну суму прибутку від реалізації і позареалізаційних фінансових результатів. Прибуток від реалізації товарів, робіт, послуг обчислювали як різницю між виручкою від реалізації і повною собівартістю продукції [5].

На сьогодні в Україні принципи та методи ведення бухгалтерського обліку і складання фінансової звітності підприємствами регулюють ЗУ «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» [6] та національні положення (стандарты) бухгалтерського обліку. НП(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» визначає склад фінансової звітності [7]: звіт про фінансовий стан, звіт про фінансові результати (звіту про сукупний дохід), звіту про рух грошових коштів, звіт про власний капітал і примітки до фінансової звітності.

Зокрема звіт про фінансові результати (звіт про сукупний дохід), це звіт про доходи, витрати, фінансові результати та сукупний дохід, причому фінансові результати розкриваються в розрізі операційної, інвестиційної та фінансової та іншої діяльності підприємства. Фінансові результати від усіх видів діяльності визначають як різницю між доходами і витратами і як результат, одержують прибуток або збиток до оподаткування. До складу власного капіталу включають чистий прибуток (після оподаткування) або збиток.

Таким чином, результати аналізу підходів до визначення дефініції фінансовий результат показали розмаїття тлумачень як з точки зору економічної думки так і бухгалтерського обліку. Це обумовлено, як на нашу думку, відсутністю чіткого визначення у законодавчо-нормативних документах. Результатом проведеного аналізу різних підходів пропонується таке визначення: фінансовий результат це порівняння доходів і витрат усіх видів діяльності підприємства, результатом чого може бути отримано прибуток або збиток, що приводить до зміни власного капіталу (збільшення або зменшення).

Список використаних джерел:

1. Мазур В. П. Економічний зміст поняття фінансових результатів сільськогосподарської діяльності. Облік і фінанси АПК. 2011. № 3. С. 68-71.
2. Савранчук Т. Ю. Визначення поняття «фінансові результати». Економіка, облік, фінанси та право: стратегічні пріоритети розвитку в умовах глобалізації : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., м. Полтава, 5 грудня 2019 р. Полтава, 2019. Ч. 10. С.19–20.
3. Наказ Міністерства фінансів України «Про затвердження Плану рахунків бухгалтерського обліку та Інструкції про його застосування» від 30 грудня 1999 № 291. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0892-99#Text>.
4. Наказ Міністерства фінансів України «Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій» від 30 листопада 1999 №291. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0893-99>.
5. Патарідзе-Вишинська М.В. Визначення та облік фінансового результату: вітчизняний та зарубіжний досвід. Економіка. Управління. Інновації. 2010. № 2. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/eui_2010_2_33.pdf.

6. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16 липня 1999 року № 996-14. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua>.

7. Наказ Міністерства фінансів України «Загальні вимоги до фінансової звітності» від 07.02.2013 № 7. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13>.

8. Податковий Кодекс України від 2 грудня 2010 року № № 2755-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ФІНАНСОВОГО ЛІЗИНГУ ТА ЙОГО ОПОДАТКУВАННЯ

Гордієнко Н. І., канд. екон. наук, професор, Костоглодова Ю. О., магістр, Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова

Рівень зношення основних засобів багатьох українських підприємств досягає 70-90 відсотків. Об'єктивно необхідно широкомасштабне технічне переозброєння виробництва. Впровадження нових технологій можливо тільки на новому обладнанні.

Впродовж останніх декількох років альтернативою формі продажів обладнання, що склалася стає лізинг. Він дозволяє здійснити повне фінансування капіталовкладень, зберігаючи підприємствам фінансову ліквідність, яка може знадобитися їм у оборотному капіталі чи для інших капіталовкладень.

Фінансовий лізинг підвищує зацікавленість вітчизняних і західних компаній в одержанні додаткових гарантій повернення коштів, зменшенні податкових нарахувань.

Українським банкам надається можливість залучати під свої гарантії західних інвесторів, співпрацювати з державами в реалізації проектів, користуватися більш дешевими кредитними ресурсами, можливість фінансувати клієнтів у повній відповідності з потребами у коштах на технічне переозброєння.

Лізинг дозволяє фінансовим інститутам, банкам більш правильно реструктуризувати свою діяльність, зсувати акценти в бік кредитування інвестиційних проектів з більш високими гарантіями, тому що майно, що здається в лізинг, як правило є високоліквідним, а головне, воно залишається у власності лізингоотримувача і після сплину строку фінансового лізингу.

Лізинг в Україні постійно набуває більш чіткі організаційні та правові форми. Формуються необхідні законодавчі та нормативні передумови для правового регулювання діяльності учасників лізингових операцій. Ринок лізингових операцій в Україні оцінюється як дуже ємкий, здатний принести значні доходи.

Процес лізингу виражає комплекс майнових відносин, що складаються у зв'язку з рухом майна між учасниками лізингової операції. Тому лізинг, як економіко-правова категорія, являє собою особливий вид підприємницької діяльності, спрямованої на інвестування тимчасово вільних або притягнутих